

[Einer Jørgensen.]

socialistiske Gruppe stemme imod det foreliggende Forslag i den Form, det har faaet.

Formanden: Jeg gør den ærede Taler opmærksom paa, at Forslaget ikke har været i Udvalg.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Ændringsforslaget

vedtoges uden Afstemning.

§ 1, saaledes ændret,

vedtoges uden Afstemning.

§§ 2—4

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den derefter følgende Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 218 af 30. April 1940 om Krigsforsikring af privat Indbo.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1551; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 917).

Formanden: Under dette Punkt paa Dagsordenen foretages ogsaa den efterfølgende Sag, nemlig:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 286 af 30. Maj 1940 om Krigsforsikring af Landbrugets Løsøre.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1551; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 917).

Lovforslagenes Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagenes Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Aksel Møller): Som man kunde vente efter den første Behandling af de to foreliggende Lovforslag i dette høje Ting, maatte Drøftelsen i Udvalget især samle sig om, hvorvidt man overhovedet burde opretholde de Selvrisikoprocenter,

den Selvrisikotankegang, hvorpaa Lovgivningen paa dette Omraade byggede. Hovedsynspunktet, som i sin Tid førte til, at man i dette høje Ting vedtog en Selvrisikoregel i disse to Love, grundede sig paa Katastrofeteorien, Teorien om, at man stod over for Muligheden af saa store, vidtspændende Skader, at det samfundsmæssigt grænsede til det uoverkommelige at erstatte dem fuldt ud. Men efter den højtærede Handelsministers Forslag om en Nedsættelse af Selvrisikoprocenterne til 1½ og til ¾ pCt., skrumpede Katastrofesynspunktet betydeligt ind, og det var derfor ganske naturligt, at man i Udvalget rejste Spørgsmaalet om, hvorvidt man overhovedet burde opretholde nogen Form for Selvrisiko i disse Love.

Under Arbejdet i Udvalget fik man Lejlighed til at føre en Forhandling om dette Forhold baade med den højtærede Minister og med en fremtrædende Repræsentant for Administrationen af disse Love, Professor Sindballe. Under disse Forhandlinger kom der da ogsaa Synspunkter frem, som over for Udvalget var tilstrækkeligt tungtvejende til, at Udvalget for sin Part ikke ønskede at gaa videre end til det Punkt, hvor den højtærede Handelsminister kunde komme det i Møde med de Ændringsforslag, som her foreligger for det høje Ting, og som betyder, at Selvrisikoprocenten i Lovgivningen om Forsikring af privat Indbo nedsættes fra de oprindelig foreslaaede 1½ pCt. til 1 pCt. og for Landbrugets Driftsmidler fra de foreslaaede ¾ pCt. til ½ pCt., altsaa en Nedsættelse til en Trediedel af de i de nugældende Love fastsatte Selvrisikoprocenter.

Den Omstændighed, som fik Udvalget til at opgive en videregaaende Nedsættelse af Selvrisikoprocenterne, var først og fremmest den, at den højtærede Handelsminister fremholdt, hvorledes den Krigsskade, der kunde opstaa paa privat Indbo og Landbrugets Løsøre, uden videre og uden yderligere Spørgsmaal om, af hvilken Aarsag den var opstaaet, berettigede til Erstatning, det vil altsaa sige, at en hvilken som helst Skade, som havde Krigen til Aarsag, umiddelbart kunde komme til Anmeldelse over for Krigsforsikringsnævnene. Man maatte derfor formode, at der kunde opstaa en lang Række Tilfælde, hvor Skaderne var minimale, men som vilde tyngte Administrationsudgifterne, hvis der ikke var en Mulighed for at forhindre, at saadanne Skader kom frem til Anmeldelse. Den eneste Vej, som var levnet, og som viste sig at være farbar til at forhindre, at Bagatel-